

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. Ο ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ ΧΡ 1 1)

Τιμή Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ—

ΗΤΟΣ 7Α

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 16 Γενουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4

ΤΑΡΙΘ. 3

ΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ

ΚΑΙ ΜΙΑ Π' ΠΑΝΤΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ δὲν ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμαϊκόν. Ὅχι! Τέτοιαν φιλοδοξίαν δὲν τὴν ἔχει καὶ τέτοιαν ὀνησίαν δὲν θέλει νὰ τὴν ἔχῃ.

Ἐπειτα γιὰ μιὰ τέτοια δουλειὰ τεραστίαν, ἀπαιτεῖται δύναμις χιλίων τουλάχιστον Ἰρακλέων, κ' αὐτὸς μόνον τὴν δύναμιν ἐνὸς Ρωμηοῦ ἔχει. Κ' εἶδατε δὲ ἡ δύναμις τοῦ Ρωμηοῦ ἕως ποῦ φθίνει; Μόλις καὶ μετὰ βίας νὰ σηκώσῃ μιὰ σανίδα καὶ νὰ κάμῃ ἓνα ψευτοπόλεμον τοῦ ἐννενηντα ἐπτά. Καὶ, στόπ! Οὔτε δράμι παραπάνω.

Τί ἤθελε λοιπὸν νὰ κάμῃ ὁ «Νουμάς»; Τὸ εἶπε στὸ πρόγραμμά του: Νὰ προπηλακισθῇ, νὰ ὑβρισθῇ, νὰ λιθοβοληθῇ. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀκόμη περισσότερον. Κι' αὐτὸ τὸν ἐνθουσιάζει. Κι' αὐτὸ τὸν εὐφραίνει.

Πρὸ ἡμερῶν, κάποιος φιλελεύθερος κύριος κ' ἐξ ἐπαγγέλματος πατριώτης, τὸν ἀπεκάλεσε — δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς πάντοτε, νὰ ἐξηγουμένθα — ἐκθιαστήν. Προχθὲς δὲ ἄλλος κύριος — καὶ αὐτὸς δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς — τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλον τοῦ Γκραβαρίτη.

Καὶ ἔχει ὁ Θεὸς ἀκόμη. Ποῦ νὰ συμπληρώσῃ μῆνα ἢ καὶ ἔτος ἐν τῇ ζωῇ! Τίτλους τιμητικούς ἔχει ἀπείρους τὸ νεοελληνικὸν λεξικὸν καὶ πέτρες, ἄλλο τίποτε, τῆς Ἀττικῆς τὰ χωράρια!

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ λοιπὸν ὁ ἀγὼν του. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὑβρίζεται καὶ δὲν θαυμάζεται. Αὐτὸ ὠνειροπολοῦτε κι' αὐτός. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ἄν ζητοῦσε τοὺς θαυμασμοὺς καὶ τὰ χειροκροτήματα, ἦτο εὐκόλον νὰ τὰ ποκτήσῃ. Στὴν τόπο μας μάλιστα, ποῦ παρέχονται δωρεάν, ποῦ σὲ παρακαλοῦν νὰ τὰ δεχθῇς, ποῦ εἶνε τόσον ἀφθονα ὥστε δὲν εἰσεύρουν τί νὰ τὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ γιὰ αὐτὸ τὰ πετᾶνε μαζὶ μετὰ τὰ σκουπίδια τοὺς στὸ κάρρο.

Θαυμασμοὺς! Σπουδαῖο πρᾶγμα, βλέπετε! Ἄντι νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὸ κοῦρι, ἔπερν' ἓνα θυμιατό. Καὶ δὸς του λιθάνισμα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Καὶ δὸς του μελοζαχαρένια μειδιάματα. Καὶ βλέπατε τότε ἐπιτυχίαν. Καὶ βλέπατε τότε ἀνταπόδοσιν θαυμασμῶν καὶ λιθανίσματος στὸ τετράγωνον.

ΕΧΑΡΑΞΕ ὁμῶς ἓναν δρόμον καὶ θὰ τὸν βαδίσῃ ἀτρόμητος. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε γεμάτος μ' ἀγκάθια, μ' ἀπογοητεύσεις, μετὰ πέτρες σουβλερές καὶ στὸ τέλος ἔχει ὡς ἐπαθλὸν ἓνα ποτήρι γεμάτο χολήν.

Τὸ γνωρίζει. Ἀλλὰ θὰ τὸν βαδίσῃ τὸν δρόμον αὐτόν. Κι' ἂς ματώσῃ τὰ πόδια του κι' ἂς

ματώσῃ τὴν ψυχὴν του. Κι' ἂς πῆσῃ ἀκόμη στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

Θάχῃ τὴν παρηγορίαν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθκόν του. Θάχῃ τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ βροντοφωνῇ πῶς στὴν χώραν τῶν εὐκόλων θριάμβων, πῶς στὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας τῶν τενεκεδένιων ἀξιών, εὐρέθηκε κ' ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἐβάλθηκε μετὰ τὰ σωστά του νὰ ποτύχῃ πανηγυρικῶς — καὶ ἀπέτυχε.

ΔΕΝ ΗΘΕ λοιπὸν νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμαϊκόν ὁ «Νουμάς». Ἀλλὰ τότε τί ἤθελε νὰ κάμῃ; Δὲν διστάζει νὰ σᾶς τὸ πῇ: Ἦλθε νὰ ξεσκεπάσῃ. Ἦλθε νὰποκαλύψῃ τὴν σαπίλα — τὴν πολιτικὴν ἰδίως σαπίλα, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέει ἡ κοινωνικὴ σαπίλα καὶ ἡ φιλολογικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ — ἤλθε νὰποκαλύψῃ τὴν σαπίλα, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει πλέον μέχρι μυελοῦ ὀστέων καὶ τὴν ὁποίαν ὅλοι νοιώθουμε μέσα μας καὶ τὴν ὁποίαν ὅλοι φιλοτιμούμεθα νὰ σκεπάζουμε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας.

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ λοιπὸν γενικὸν ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρῇ. Αὐτὸ μᾶς χρειάζεται. Αὐτὸ βάλλεται. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἐθνικὸν πρόγραμμά μας. Αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ σημαία μας.

Νὰ πάρουμε τὴν Μακεδονίαν νὰ πάρουμε τὴν Ἀλβανίαν, νὰ κατακτήσωμεν τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ἀλλὰ πρῶτα πρῶτα νὰ καθαρίσουμε τὴν γωνιά αὐτὴν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας τὴν ἐζύμωσαν μετὰ τὸ αἷμά τους καὶ μᾶς τὴν παρέδωκαν γιὰ νὰ τὴν γεμίσουμε βοῦρκο.

ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ὁμῶς μετὰ τὸ ξεσκεπάσμα ἓνα κακόν; Θεραπεύεται μετὰ τὴν διάγνωσιν μία νόσος;

Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε, χριστιανοί μου, πῶς ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς θεραπείας; Ἀκόμη δὲν ἐγείνεν ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας μας. Ἀκόμη δὲν ἀνακαλύψαμεν ἀπὸ ποίου εἶδους νεόπλασμα, κακοηδέστατον πάντοτε, κατατρώχεται ὁ ὁργανισμὸς μας. Ἀκόμη δὲν διεγνώσαμεν ποία ὑποβολὸς ἀσθένεια ὑπονομεύει τὴν ζωὴν μας.

Καὶ γιὰ τὴν διάγνωσιν πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μας. Νὰ ξαπλώσουμε στὸ ἀνατομικὸν τραπέζι τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ τὸν ἐξετάσουμε βαθειὰ καὶ θὰ τὴν βροῦμε μέσα μας τὴν ἀρρώστειαν μας — τὴν γενικὴν ἀρρώστειαν.

Γιὰτ' ἡ ἀρρώστεια μας εἶνε ἀτομικὴ καὶ εἶνε γενικὴ — εἶνε γενικὴ καὶ τὴν ἔχει ὁ καθένας μας μέσα του.

ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ χρόνια καὶ χρόνια — πενήντα, ἑκατὸ, ἴσως καὶ περισσότερα — γιὰ νάρθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ τεθοῦν εἰς χρῆσιν τὰ φάρμακα. Θὰ παρήλθουν ἐνιαυτοὶ ἐνιαυτῶν γιὰ νὰρχίσουμε νὰ διορθωνόμεθα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς ἀποκαλυπτώμεθα μόνον.

Κι' αὐτὸ πολὺ εἶνε. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν. Κι' αὐτὸ, καὶ μόνον αὐτὸ, θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ «Νουμάς».

Ὅχι «νὰ φωτίσῃ» — ὅπως τοῦ ἔγραφε προχθὲς κάποιος κύριος Ἑλλήν σαρκαστικώτατα.

Ὅχι νὰ φωτίσῃ. Ἀλλὰ νὰ φωτισθῇ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γενικὸν ξεγύμνωμα. Ὅχι νὰ διορθώσῃ, ἀλλὰ νὰ ξεσκεπάσῃ.

Θὰ τὸν ἐννοήσουν πέντε, δέκα, ἓνας μοναχά; Κέρδος του κι' αὐτό! Τί περισσότερο νὰ ζητήσῃ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ



ΟΙ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ

— Ὑποφέρω φοβερά ἀπὸ ρευματισμοὺς, φίλτατε!..
— Ἄν θέλῃς νὰ σοῦ περάσουν, νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω κ' ἐγώ!
— Διηλαθῇ;
— Νὰ ῥθῇς νὰ πάμε τὴν ἀνοιξὶ στὴν Μακεδονίαν μετὰ τὸν καπετὰν Ἀρκοῦδα!..
— !..